

Clar i català

written by Pere Grau i Rovira | 22 de març de 2024

Aquest modisme de la nostra llengua va com l'anell al dit al discurs de Carles Puigdemont a Elna. Abans però de comentar-ho molt breument, voldria deixar també clar un punt que en el meu article anterior potser no va quedar prou aclarit. Allà deia: tots a les urnes per no espatllar una ocasió que trigaria molt a tornar-se a presentar. Però, encara que es pogués entendre tàcitament, hauria hagut d'afegir: però que tothom tingui clar que votar aquell dia no ens ho deixarà ja tot fet. Serà només el primer pas per una etapa llarga i dura. I si la llista de Puigdemont fos la guanyadora i ell tornés de l'exili, ni ell podria aconseguir el que persegueix i el que tots voldríem, sense el suport clar i decidit de la gent del carrer, expressat massivament tantes vegades com calgui. Ell és l'ariet que pot obrir camí. Nosaltres, els electors independentistes, hem de ser la força imparable darrera de l'ariet.

Crec, igual que els comentaristes que he llegit en el primer moment, que el president no ha deixat cap fil enlaire que pugui suggerir dubtes. Això, naturalment no li evitarà les crítiques dels que sempre tornen a retreure-li el que va passar l'octubre del 2017, sense tenir en compte que el Puigdemont d'avui és un altre que el de llavors, i que ara ningú podrà tornar a ensarronar-lo com va passar llavors.

Ara venen unes setmanes en les que Puigdemont haurà de donar forma al projecte que ha presentat. És a dir, concretar els noms de la llista que vulgui encapçalar. És de suposar que ja té més d'una conformitat per endavant. El temps és curtíssim i no dóna per gaires estira i arronses. Quan es presenti la llista als electors, i tenint en compte tot el que ha dit el president a Elna, crec que tots els decebutos i indecisos ja tindran els elements que calen per decidir-se. Jo, per mi, no veig altra alternativa lògica que votar la llista Puigdemont,

honorant de passada la seva valentia arriscant-se a possibles jugades brutes de la caverna espanyola. Sé que no tothom serà d'aquest mateix parer, però tot i així segueix essent vàlida la meva exhortació: tothom a les urnes.

Hi ha un altre aspecte que cal tenir molt en compte en tot aquest remolí. Suposem ara que la Llista Puigdemont és la guanyadora i que ell compta amb el suport dels altres partits independentistes per ser investit president (si no ho fessin, el poble no els hi perdonaria mai). I suposem també que els guerrillers togats, saltant-se totes les lleis com han fet tant sovint, impedeixin d'alguna manera que el president pugui presentar-se personalment a la sessió d'investidura. En aquest cas, que no hem de considerar impossible, crec que els diputats independentistes no haurien d'investir de cap manera ningú altre com a president. Si els jutges prevaricadors fan mofa de les lleis, els diputats també en poden fer dels reglaments invocant la manifesta prevaricació, investir Puigdemont com a president, i nomenar un conseller en cap que provisionalment agafi les regnes del dia a dia, fins que el president pugui entrar amb tots els honors al seu despatx al palau de la Generalitat. I si algun dels "alts" tribunals espanyols declarés nul·la aquesta decisió, contestar-li que això també és delictes de prevaricació i que no en faran ni cas. Els arguments no seran difícils de trobar.

En el discurs, Puigdemont ha parlat dels deu anys de l'octubre del 2017, indicant així que fins el 2027 s'ha d'haver arribat a bon port. Com que jo no crec pas arribar als 97 anys (seria un miracle) i encara veure-ho, només puc dir un emocionat "que així sigui!".